

ZŠ Náměstí míru, Nový Bor - Příběhy našich sousedů

Scénář konečného dokumentu

Jehličková Eliška (0:00 - 0:17): Do našeho projektu jsme si vybrali pamětnici, paní Marii Chlumskou, která se narodila roku 1938 v pohraniční vsi Blottendorf – česky Polevsko. Zde se strávila i celý svůj život. Doba jejího dětství byla poznamenána druhou světovou válkou.

Marie Chlumská (0:17 - 0:47): Já si pamatuju, když jsem začla chodit do školy 1944, ale to byla škola neškola, protože ve škole byly vybombardovaný z Berlína a my jsme se chodili učit po hospodách, v tom Polevsku. No, pokaždý v jiný hospodě, chodili jsme s těma tabulkama že jo a s pisátkama. To jsme se učili v německém jazyce.

Murswiek Jan (0:47 - 0:52): Někteří přátelé a část německé rodiny byla bohužel odsunuta do Německa.

Marie Chlumská (0:52 - 1:21): V pětáctýřicátým byla odsunuta moje stará teta, a ještě nějaký přátelé a my jsme je chodili, když se dostali do toho transportu nebo to nebyl transport to bylo vyhnání vlastně, chodilo se, co bylo Německo nejbliž do Kytlic nahoru tou cestou a chodili jsme doprovázet jako spolužáky který, taky byli v tom transportu.

Hřebíčková Ella Marie (1:21 - 1:33): Do pohraničí posléze přišli lidé z různých koutů Čech, aby osídlili domy po odsunutých Němcích. Naproti domu paní Marie se přistěhovala česká rodina s dobrosrdečnou selkou.

Marie Chlumská (1:33 - 2:22): Hlavně sem přišli zemědělci, sedláci že jo ti přišli první a ty obsazovali jako ty usedlosti. A naproti nám se přistěhovali taky selka moc milá tak ještě mladá. Ta pekla takovýhle bochníky chleba, co my jsme jako za války, že jo. A chodili jsme jim pást krávy a vždycky když jsme se vrátili tak ona nám ukrojila krajíc chleba, ale to byla opravdu skýva, jó to bylo takhle a takhle, nakecala na to máslo nebo sádlo. Já, když jsem se na to podívala mě se obrátil žaludek úplně, tak jsem s tím honem utíkala domů, babička to stáhla a omastila s tím rodině oběd že jo.

Neumann Vítek (2:22 - 2:38): Když paní Chlumská dochodila obecnou školu a následně měšťanskou v Novém Boru, pokračovala studiem školy průmyslové, Jednoho dne se po večerním vyučování vydala na autobus, ve kterém byla i její teta. Cestou je stihlo neštěstí.

Marie Chlumská (2:38 - 3:21): Nasedla jsem do autobusu, v autobusu seděla i moje teta a jeli jsme. Jeden autobus na Českou kamenici projel závoru, závorář zvednul závoru a projel a takže projel i ten náš autobus, ale ten vlak nezastavil, a tak ten vlak přijel dřív ale bylo neštěstí. Tam bylo jedenáct mrtvých a já jsem byla jedna těžce

zraněná, mě vyřezávali autogenem. A já jenom pak když už jsem se probrala z toho všeho tak jsem pořád prý řvala: „Zastavte autobus už – vlak už jede. “

Koštejn Otta (3:21 - 3:25): Poselství Marie Chlumské naší mladé generaci je jasné:

Marie Chlumská (3:25 - 3:31): No, hlavně nedopustíte už žádnou válku, protože to je strašný.